

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ

Τα άτιπλα

Ωδή στο θάνατο

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΠΕΠΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΕΔΡΟΣ

Μαργαρίτα Αλεξανδράκη: *Τα άτιπια. Ωδή στο θάνατο*

ISBN 978-960-04-5014-9

Φωτογραφίες: Μαργαρίτα Αλεξανδράκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αριστοτέλης Σαϊνης
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Αλεξανδράκη Μαργαρίτα, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΕΙΣΟΔΟΣ

Οι άνθρωποι κουβαλάμε μέσα μας τη γεύση του θανάτου. Καθημερινά βιώνουμε – ένα βήμα στο άγνωστο – απώλειες στις αξίες, τα συναισθήματα, χάνοντας κομμάτια του εαυτού μας.

Ωδή, λοιπόν, στους μικρούς καθημερινούς προσωπικούς θανάτους, που φέρνουν στη συνειδητότητά μας την έννοια του θανάτου, ζωής γέννα.

Έκλεισε ο Θάνατος
Την πόρτα
Μάνταλο ξεφεύγει από τη θηλιά
Ακούμπα τώρα τη φωτιά
Τίποτα πια δεν καίει
Απόμειναν μόνο τα παιδιά

Έλα συντροφιά
Ανάμεσα στις θαμπές σκιές
Γκρίζο τοπίο με φως
Κίτρινου κεριού να καίει
Έρχεται ο ξεριζωμός
Με κόκκινα χείλη σε φιλώ

Πεταλούδα πολύχρωμη
Παρακαλώ, μη σταματάς!
Χάθηκα!
Αγνάντεψα και χύθηκε το
Φεγγάρι
Να σου συμβεί ο Θάνατος;
Μωρός αυτός που για χειρότερό του το 'χει
Το μαύρο έγινε άσπρο

1

Στη ρίζα σπίθα αναμμένη
Στο άκουσμά της σκιάξιμο πολύ
Κυβερνήτης τώρα είναι ο φόβος
Που πονηρά μέσα μου έχει βρεθεί

Την Πυθία μάτωσαν
Πρώτη σύρανε
Νομίζοντας νεκρή
Σκλάβωσαν καλοπιάνοντας τις ξεχασμένες της γενιές
Καλπάζει αχτίδα και ξυπνά την πρώτη αμοιβάδα

Στο κάτω μέρος τ' ουρανού χάλασε το κύλισμα
Θέλησαν να κάνουν τ' άπιαστο δικό τους
Δυνατά τα όπλα τους
Μα χωρίς ψυχή άχρηστα φανήκαν

ΟΧΙ δεν χάθηκα ποτέ
Ψυχή εσύ θυμάσαι πώς είναι ελεύθερη να ζεις;

Εικόνα 1

2

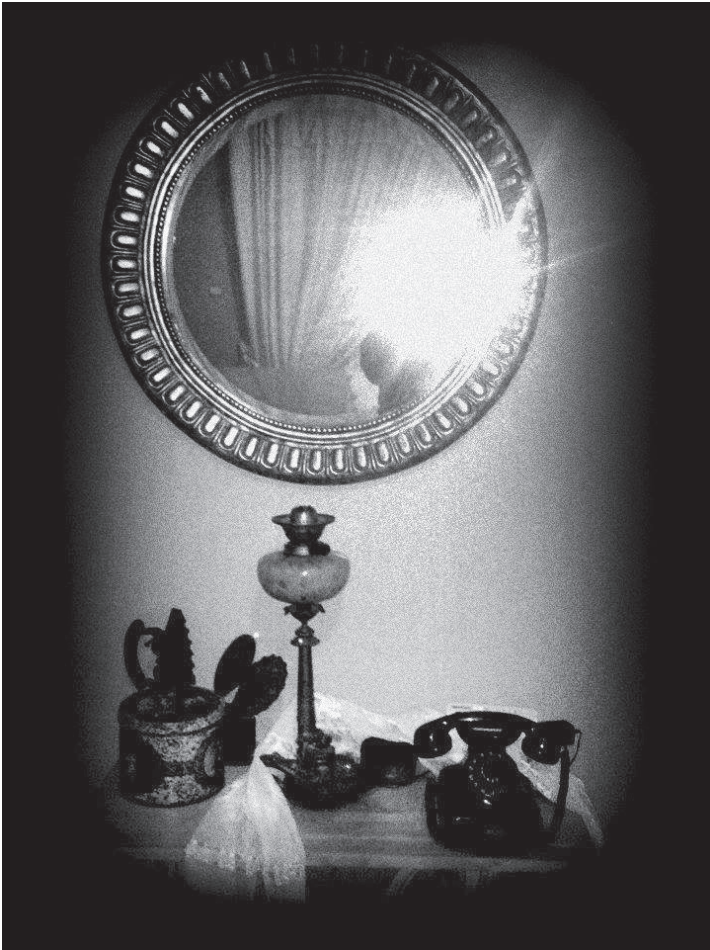
Επιστρέφω κι επιτρέπω
Γλυκιά δρασκελιά
Και μια σκελίδα δάκρυ
Ικέτευσα το γυρισμό
ΓΝΩΡΙΣΕ ΜΕ

Φεγγάρι μισό και ξαπλωμένο
Αντίκρυ στο λυσσασμένο
Μαύρο Ωκεανό
ΓΕΝΝΗΣΕ ΜΕ

Κύλησαν οι ήχοι στις καμπάνες
Σκοπός δυνατός, συνεχής και γιορτινός
Η άμμος κυματίζεται στον άπατο βυθό
ΑΓΝΑΝΤΕΨΕ ΜΕ

Έγειρε η σάρκα βαριά
Ο αετός σταμάτησε το πέταγμά του
Ανεμοστρόβιλοι χτύπησαν τα στάχνα ελαφρά
Στοχάστηκα τ' όνομά σου
ΝΟΙΩΣΕ ΜΕ

Εικόνα 2

3

Κυρίευσες αίμα
Τραχύ και ζοφερό
Καμιά ελεημοσύνη
Αγκίδα κάρφωσες
Χωρίς φιλί
Κι έφυγες

Γύρνα τριγύρω απ' το βουνό
Γύρνα και ξαναγύρνα
Πύλη ανοιχτή στα μάτια μου
Μα εσύ σκοτάδι βλέπεις
Μορφή καπνού και εικόνα διαλυμένη
Τρέχα!

Χώρισες μα δεν έσιμξες
Δυο ζώα σε λατρεύουν
Άνθρωποι σε προσπερνούν
Λησμόνησαν τ' άρωμά σου

Χαστούκισες και πόνεσες
Έι! Εδώ είμαι τώρα
Λάτρευσα τη μορφή
Κι έφυγα

Λάδι και φράουλας λικέρ
Δίπλα στη φλόγα έχει

Κόκκινη ρομφαία η αγκαλιά
Περίμενε στο δρόμο να τη σφίξεις
Λιώνει, λύνει και σκορπά
Άρωμα πέτρας
Μ' αλμύρα ποτισμένη
Σ' αγαπώ

Εικόνα 3

4

Εύκολο μειδίαμα στο θρόισμα
Ανάμεσα σκιές
Ανακυκλώνουν μήνυμα
Δώσε σφύριγμα
Ξεγέλασε το σημάδι

Δεν ακούς
Όσο λαμβάνω πέφτει σιωπή
Βάζεις μετάνοια στο ψωμί
Φτάνει
Ξεδίψασε το χόμα

Σαλέψανε οι ανάσες
Μπήκες στην απόλαυση
Λιώσανε τα πράσινα σαπούνια
Χρυσάφι έγειρε
Προσκέφαλο να έχεις

Κόχλασε ο νους
Άναψε το στεφάνι
Πότισες τα πυρωμένα γυαλιά
Αντανάκλαση σ' ένα παιδί
Που 'χει ελπίδα
Εσένα

Εικόνα 4

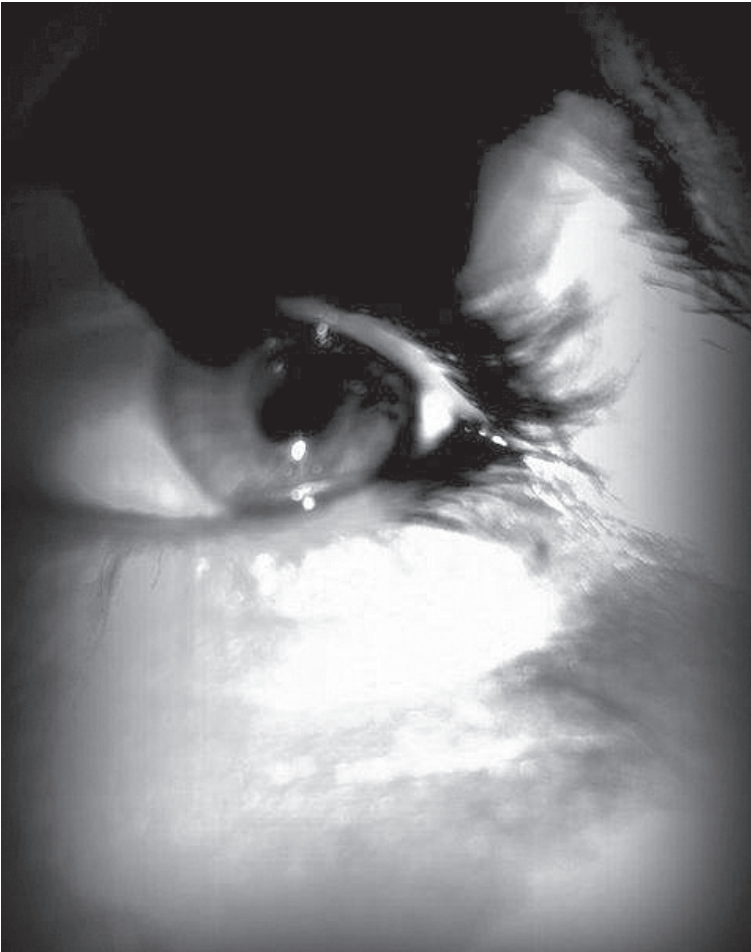
5

Παράπλευρα δοκίμια ανοίξανε τις πύλες
Σύρε
Άσπρο περιστέρι στ' αγνάντι καρτερεί
Δώσε τ' αλεύρι
Περίμενε

Μονάχος διαλαλεί, κουράστηκε
Δεν ξέρει τι γυρεύει
Να 'ναι η τελευταία άραγε
Πύλη η παινεμένη
Μπροστάρης έμεινε εκεί
Περίμενε

Άπνοια να 'χει
Μα μέσα δυνατά σπαράζουν
Αλόγιστα τα σωθικά
Βιάσου κι έρχεται η ώρα η μεγάλη
Περίμενε

Εδώ φάνηκε πορτοκαλί σημάδι
Εκεί το περιμένουνε
Καρτέρι στο καρτέρι
Δώσε μου παραγγελιά κι έφυγα
Περίμενε

Εικόνα 5